Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 51 (611) * joi 8 august 1957 * 8 pag. 30 bani

La Sinaia, alături de pionierii noștri, își petrec vacanța de vară și 58 de copii francezi și italieni, fii ai foștilor deportați și deținuți politici. Ei sînt găzduiți într-o minunată colonie organizată de Federația internațională a foștilor deportați și deținuți politici. Iată-i în fotografie pe cîțiva dintre oaspeți.

Comunicat nr. 2

TINERI TURIȘTI

„Clubul Tinerilor Turiști" vă cere ca în cinstea zilei de 23 August să întreprindeți o serie de cercetări pe teritoriul orașului sau satului vostru.

Căutați oameni care au participat la luptele pentru eliberarea Romîniei de sub jugul fascist; rugați-i să vă povestească anumite episoade ale acestor lupte.

Stați de vorbă cu localnicii din părțile unde au avut loc bătălii, cereți-le să vă povestească despre eroismul ostașilor noștri în lupta împotriva fasciștilor, să vă vorbească despre frăția de arme dintre ostașii sovietici și romîni.

Adunați povestiri și legende despre lupta localnicilor pentru izgonirea trupelor fasciste. Acolo unde puteți, faceți desene și fotografii înfățișînd locurile marilor bătălii sau lucruri care stau mărturie acestor lupte.

Cercetați și aflați ce anume s-a înfăptuit pe teritoriul comunei voastre după eliberarea țării: școli, locuințe noi, cămine culturale, fabrici etc.

Trimiteți rezultatele cercetărilor voastre redacției „Scînteia pionierului", pentru Clubul Tinerilor Turiști.

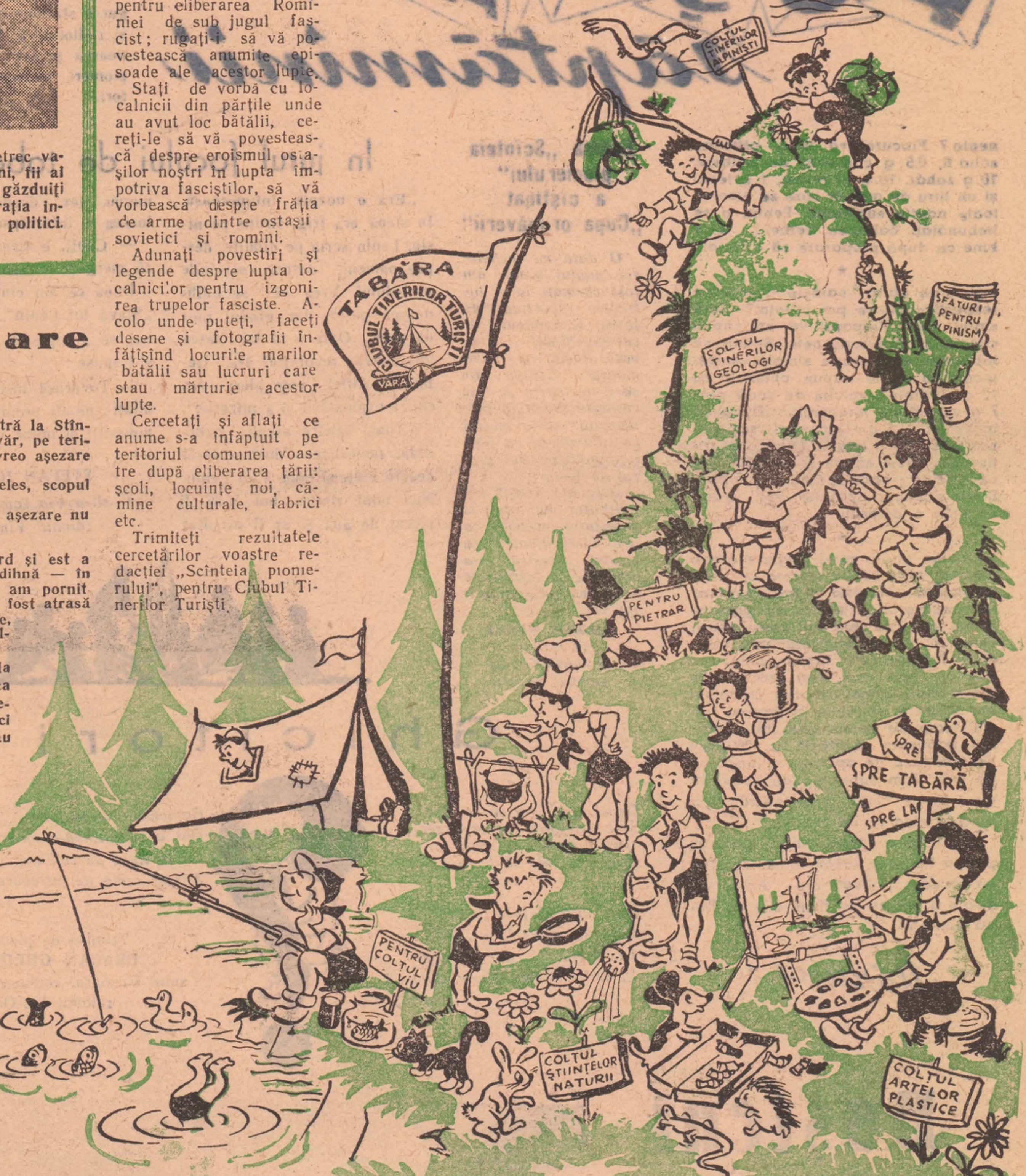
ÎN VACANȚĂ

Ah, ce bine-i în vacanță!
Faci ce vrei, tot ce poftești;
In grădină sau în casă,
Iei o carte și-o citești.

In excursie, la pădure,
Mergem de la mic la mare
S-adunăm căpșuni și mure,
...Bucuria cea mai mare!

Și, încet, noaptea se lasă.
Toți copiii pleac-acum
Din pădurea-ntunecoasă,
Neagră ca un nor de fum...

Elena IRIMIA
cl. a VII-a
Tîrgoviște

O veche așezare geto-dacă?

Am scris acum cîteva zile despre expediția noastră la Stînceşti, făcută cu scopul de a cerceta dacă într-adevăr, pe teritoriul actualului sat, s-a aflat în urmă cu veacuri vreo așezare geto-dacă. Atunci n-am descoperit nimic...

La 22 iulie însă, am repetat expediția. Bineînțeles, scopul a fost același.

La ora 7 dimineața am luat drumul Stînceștilor, așezare nu prea departe de Botoșani, în vestul lui.

Ca unelte aveam cu noi hîrlețe și tîrnăcoape.

Fără vreun rezultat, am cercetat partea de nord și est a satului. Eram dezamăgiți. Apoi, după o scurtă odihnă — în care timp am mai stat de vorbă cu localnicii — am pornit spre marginea de sat. Și iată că aci, atenția ne-a fost atrasă de un fel de deal, foarte ciudat. Dealul acesta e, de fapt, o ridicătură de pămînt cam de 8 m. înălțime... Lungimea lui însă, trece de 500 m.

Forma regulată a acestui deal, poziția lui (de la nord spre sud), șanțul din fața lui putînd sluji ca apărare, precum și alte lucrări, ne-au făcut să credem că ridicătura aceasta a fost construită de daci pentru a se apăra. Deci locuințele — dacă aveau să fie — nu se puteau găsi decît în spre vest, în spatele ridicăturii. Așa că am mers în spre vest cam 100 m. In acest loc era un lan de grîu secerat.

Am început să săpăm ici, să săpăm colo... Și iată că, spre bucuria noastră, am găsit cioburi de vase de pămînt sau din lut ars.

Cercetările au durat cam 3 ore, în [illegible] timp peste 150 de cioburi de vase au fost scoase la iveală..

S-ar putea crede că cioburile noastre sînt niște simple cioburi. Dar tot pe acest loc (100 m. mai la stînga) a fost găsit (și reconstituit) un vas dacic care acum se află la muzeul raional. Poate că și cioburile noastre au o valoare științifică!

Intorși acasă, ne-am apucat să reconstituim din ele un vas. Se pare că vom reuși, pînă la urmă...

DORIN GLAVAN
GHEORGHE MARINIUC
SANDU WEXLER

23 August se apropie

VOM FI GATA

Mulți colegi de-ai noștri sînt plecați în tabere, unii la munte, alții la mare. Noi, cei care am rămas să ne petrecem vacanța la Petroșani, ne-am gîndit să folosim acest timp prețios. Am organizat o excursie prin peșterile din munții Parîngului, unde am văzut multe lucruri interesante.

Eu, împreună cu colegii mei, Cerbu Dorin, Radu Popa, Stan Ion și alții de la Școala de 7 ani nr. 1 din Petroșani care am absolvit clasa a IV-a, ne-am hotărît cu acest prilej să începem să ne pregătim pentru ciclul II. Noi toți iubim natura și ne place s-o cercetăm. Am aflat că în clasa a V-a vom învăța botanica. De aceea, ne-am apucat să ne facem fiecare cîte un ierbar. Noi vrem să terminăm aceste ierbare în cinstea zilei de 23 August. Tot pînă atunci vrem să aducem fiecare la Colțul de științele naturii ale Casei pionierilor cîte zece roci.

MARCEL POPOVICI
cl. a V-a
Școala elementară nr. 1
Petroșani

IN TABARA

Ne mai despart doar cîteva zile de marea sărbătoare a eliberării patriei noastre. Viața noastră e frumoasă și plină de bucurii. Cu toate că sînt orfană și nu am rude mă simt la căminul de copii, unde locuiesc, ca acasă la mine. Nu-mi lipsește nimic aici. Acum ne pregătim pentru serbare. Fiecare detașament din tabăra noastră pregătește cîte ceva pentru festivalul-surpriză închinat zilei de 23 August. Detașamentul 3 repetă dansul „Țigăncilor" și „Hațegana". Corul detașamentelor 1, 2 și 3 pregătește cîntecele „Peste plaiurile țării", „Hora pionierilor" și „Foaie verde de secară".

N-am uitat nici de înfrumusețarea orașului și a școlii. Vom curăța și aranja parcul din fața școlii. Florile și iarba le vom uda mereu, ca să fie frumoase. Vrem să vă mai spunem, dragi prieteni, că în cinstea zilei de 23 August pregătim un carnaval pe care-l vom da în jurul focului de tabără.

...Nu-i așa că-i plăcut în tabăra noastră?

LIDIA CARABA
tabăra de pionieri
Unit. 5 — Orăștie

Citeva sfaturi practice

Mulți prieteni de-ai mei m-au rugat să le dau citeva sfaturi practice. Doriți să vă preparați singuri cerneala? Procurați-vă 10 g. albastru solid R, 0,5 g carbonat de potasiu, 10 g zahăr 10 g glicerină, 1 g fenol și un litru de apă în care se dizolvă toate aceste substanțe. Pentru a se îmbunătăți calitatea cernelii, este bine ca după preparare să o filtrați.

★

Vi s-au pătat hainele și locurile respective nu se pot curăța? Iată sfatul meu. Preparați-vă un săpun special pentru scos pete. Rețeta de fabricație este foarte simplă: amestecați 60 g de săpun obișnuit cu 12 cm^3 dintr-o soluție de sodă plus 7 g esență de terebentină. După ce amestecul s-a închegat, săpunul nostru poate fi folosit. Luați o bucățică din acest săpun și frecați locul cu pricina, apoi spălați-l cu apă. După această operație veți vedea că pata a dispărut.

★

Oricine poate să-și prepare gumă arabică fără să fie nevoie de vreo cheltuială. „Materia primă" necesară preparatului nostru se găsește foarte ușor, în cele mai dese cazuri, chiar în curtea fiecăruia, pe trunchiul vișinilor (e vorba de cleiul copacilor) Iată cum vom proceda la prepararea gumei arabice. După ce am strîns a cantitate oarecare de clei, cam cît putem ține într-o palmă, îl punem să fiarbă în 400 cm^3 de apă timp de aproape o jumătate de oră Vom supraveghea vasul în care fierbe cleiul, amestecînd din cînd în cînd cu un bețișor.

După ce a trecut timpul prescris pentru fierbere, lăsăm amestecul să se răcească cîteva ore. Apoi, el poate fi folosit. Va fi un clei de bună calitate.

Mărinca

POȘTA săptăminii

Imprieteniți-vă cu ei!

RADU N CONSTANTIN, comuna Albești raionul Negru Vodă, regiunea Constanța.

Are 14 ani și îi place filatelia; dorește să facă schimb de timbre, de ilustrate.

CIMPEANU ANA, comuna Surduc, raionul Jibou, regiunea Cluj, nu are decît 11 ani. dar lucrează cel mai frumos model național din școală. Ar vrea să lucreze și alte modele, de aceea dorește să facă schimb de modele naționale cu copii din alte regiuni.

MIKI ZAGAR. Calea Victoriei nr. 128 4, raionul Stalin București. Are 10 ani dar de pe acum s-a clasat pe primele locuri la diverse concursuri de înot. Pentru a-și îmbunătăți stilul, pentru a face schimb de experiență. dorește să corespondeze cu pionieri înotători.

SAHLEANU DUMITRU, comuna Capu-Codrului. raionul Gura Humorului regiunea Suceava. este de 14 ani și î' place să culeagă snoave, ghicitori, cîntece populare. Dorește să facă schimb de material folcloric cu copii din alte regiuni.

VERGONICI ALEXANDRU comuna Ciumulești, raionul Fălticeni regiunea Suceava.

Să dezlege și să compună jocuri de cuvinte încrucișate, iată pasiunea lui. De aceea dorește să corespondeze cu pionieri care se interesează de această ocupație.

SUCIU ANA, str. I. C. Frimu nr. 16, Turda. regiunea Cluj

Are 12 ani și îndrăgește excursiile, călătoriile, îi place să viziteze locurile cele mai pitorești ale patriei. De aceea ar vrea să corespondeze pe această temă.

LUI GHINDEANU ȘERBAN, str. I. V. Stalin nr. 59 din Craiova îi place meteorologia. El și-a construit singur o stațiune meteorologică și radiofonică. Vrea să cunoască și activitatea altor pionieri, meteorologi amatori.

Echipa „Scînteia pionierului" a cîștigat „Cupa primăverii"

O dată cu încheierea anului școlar am fost chemați la o întrecere sportivă de fotbal și handbal de către echipele „Cravata Roșie" și „Luminița". Echipa din care fac parte eu se numește „Scînteia pionierului" și în meciul cu „Luminița" a ieșit învingătoare cu scorul de 4—0.

„Cravata Roșie" s-a prezentat mai bine și rezultatul meciului a fost 0—0. Pentru că echipa noastră n-a avut nici o înfrîngere a cîștigat „Cupa primăverii".

LAZAR MIHAI
cl. a V-a
comuna Felnac
raionul Pecica

In jurul focului de tabără

„Era o noapte întunecoasă. In stepă era frig. Intins pe nisip, Lenin scria pe dibuite, despre oameni, despre sarcinile partidului. Vrea să se odihnească puțin. dar gîndul nu-i dă pace... Oare o să izbutească într-adevăr revoluția? Da, trebuie! Altfel vom pieri din cauza exploatării și a mizeriei".

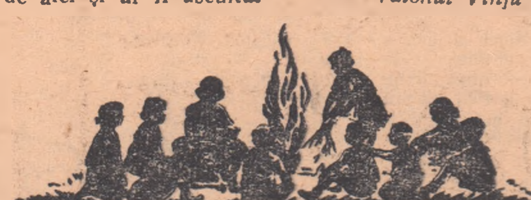
...Toată tabăra asculta încordată, povestirea instructoarei despre viața și munca lui Lenin. Nici unul dintre noi n-ar fi plecat de aici și ar fi ascultat mereu, dar deodată, instructoarea se întrerupse:

— Copii, e tîrziu și trebuie să mergem la culcare!

După ce am cîntat cîntecul „Slavă lui Lenin", unul dintre noi se apropie de instructoare și-i spuse:

— Tovarășă instructoare, nu uitați: ne-ați promis că ne mai povestiți și mîine seară.

ȘTEFAN IONEANU
cl. a V-a comuna Gogoșu, raionul Vînju Mare

Ghicitori

De-ar vrea una să se-nece,
Mai sar după ea vreo zece,
Iar după acelea zece
Sar și-o mie să se-nece.
(oile)

Nu-i rață să facă „mac"
Cînd se coace face „pac".
Ei nu-mpușcă, dar pocnește
Și astfel se înmulțește. Cine-i?
(macul)

Cumpănă-i ca la fîntînă,
Dar o ții întinsă-n mînă,
Iar în lipsă de căldare
Are-un semn de întrebare.
(undița)

Trimise de pionierul
DRAGAN GHEORGHE
satul Viișoara, comuna Tg. Trotuș
raionul Tg. Ocna

Asta da, prietenie!

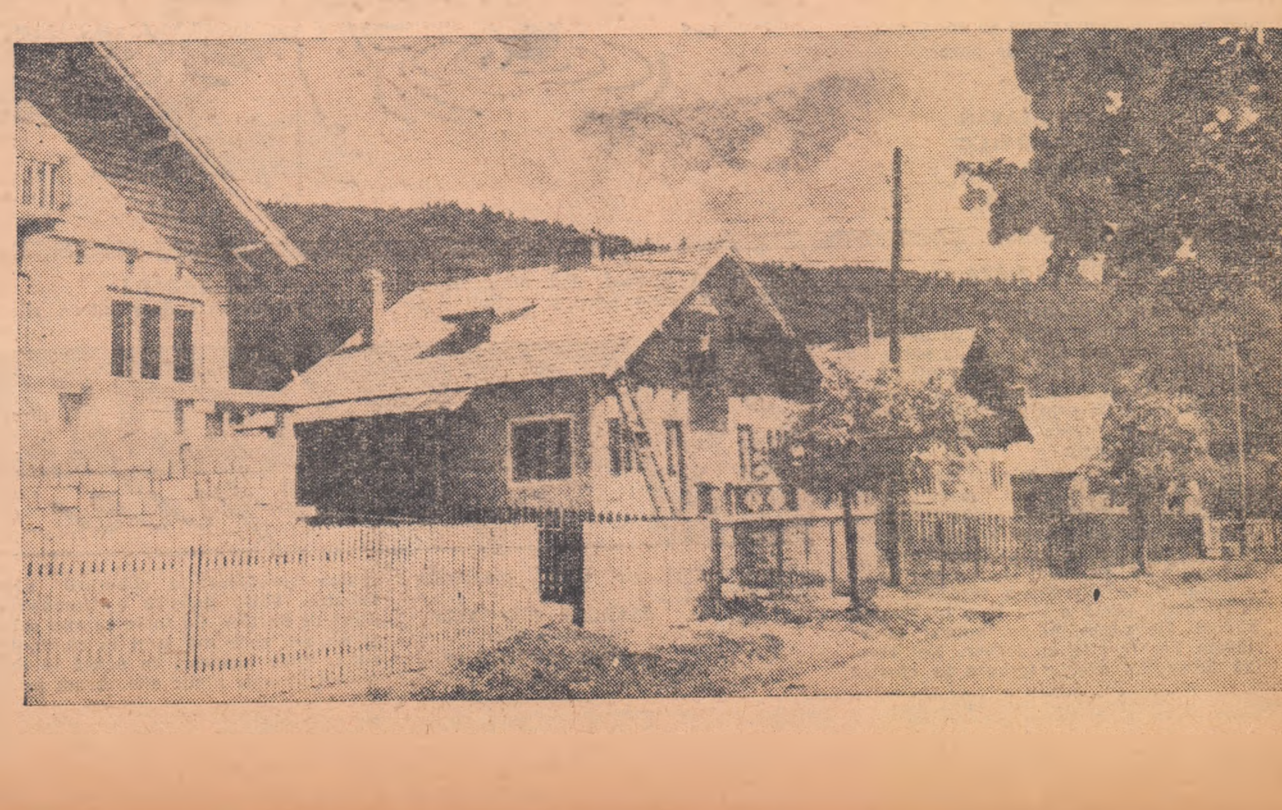
In seara aceea, Uvea Tel a rămas împreună cu Zota Valeriu și Ardeleanu Ion sus, pe deal, să stingă ultimii tăciuni ai focului de tabără. După ce terminară, voind să-i ajungă din urmă pe ceilalți copii care erau în drum spre tabără, cei trei băieți, lăsînd poteca la o parte, au luat-o la fugă de-a dreptul pe deal în jos. Din pricina întunericului, Uvea s-a împiedicat de o buturugă și a căzut, lovindu-se rău la genunchi. De durere nici nu putea să-și mai îndrepte piciorul. Și mai era încă destul de mers pînă la tabără. L-a legat Vasilică cu o batistă curată. l-a frecționat, dar degeaba; durerea o ținea întruna.

Din tabără se auzea trompetistul care vestea stingerea. Băieții noștri erau necăjiți; ce să facă, cum să-l ducă pe Uvea pînă în tabără? Singur nu putea merge. Soluția a găsit-o tot Vasilică. Impreună cu Ardeleanu au făcut din mîinile lor un scăunel, iar Uvea s-a așezat pe el, ținîndu-se de mîinile lor. A fost greu la coborîș, dar pînă la urmă tot au ajuns în tabără. Sora de servici s-a cam speriat cînd i-a văzut pe copii venind la infirmerie. Constatînd însă că rana lui Uvea nu era gravă s-a liniștit; nu era decît o julitură. O spălătură cu apă oxigenată, puțină tinctură de iod și apoi un mic pansament, care mai mult de două zile n-avea să stea la genunchiul lui Uvea.

RADU POPA
Tabăra de pionieri Tăut — reg. Hunedoara

Bușteni

Una din cele mai frumoase localități climaterice de pe versantul prahovean al masivului Bucegi. Pînă la 23 August 1944, a fost cuib de huzur al boierilor și exploatatorilor, care-și construiseră aci vile luxoase, în contrast cu locuințele de mizerie ale muncitorilor din oraș. Aci se găsesc fabricile de hîrtie „Bușteni" și tot de aci pornește funicularul forestier care face legătura cu stațiunea de exploatare de la Bolboci, trecînd peste tot lanțul Bucegilor. Astăzi, muncitorii din Bușteni construiesc pentru ei și familiile lor case spațioase și sănătoase pentru ca să se poată bucura pe deplin de minunata lor așezare de la poalele munților. (In fotografie: un șir de case date de curînd în folosință).

„TOATE DRUMURILE DUC SPRE MOSCOVA"

Astfel şi-au intitulat pionierii detaşamentului nr. 2 de la Şcoala de 7 ani nr. 3 din Constanţa adunarea închinată celui de-al VI-lea Festival Mondial de la Moscova.

★

Iată, Morolai Domniţa din cl. a VI-a a început o povestire interesantă. Este istoria Festivalurilor Mondiale ale Tineretului. Povestirea este însoţită de imagini; aparatul de proiecţie îşi face datoria.

Anul 1947. Praga. Pe stadionul Sokolilor s-au întîlnit pentru prima oară tinerii veniţi din toate colţurile lumii. Urmează apoi Budapesta, Berlin şi Bucureşti, capitala patriei noastre, gazdă a celui de al IV-lea Festival, cu care prilej „Periniţa" şi-a cucerit un loc de cinste în inimile celor 30.000 de tineri delegaţi care s-au întîlnit pe străzile Bucureştiului. Povestirea ne duce mai departe prin Varşovia renăscută din ruine, unde clădirile mai poartă încă urmele barbariei hoardelor fasciste.

...Un moment de emoţie şi reculegere pentru grupul de tineri străini care vizitează fostul lagăr al morţii de la Auschwitz. Printre cei prezenţi se află şi tineri din R. D. Germană, care sînt la fel de impresionaţi ca şi ceilalţi.

Apoi Domniţa povesteşte despre tinerii participanţi la Festivalul de la Moscova.

In sală se face lumină. Se vorbeşte despre tinerii din Danemarca şi iată că apare un grup de dansatori în costume naţionale daneze. Apoi, rînd pe rînd, dansurile ne amintesc despre finlandezi, chinezi, maghiari, sovietici.

La sfîrşitul adunării băieţii au făcut o piramidă şi au scris cu trupurile lor cuvîntul „Pace".

PETRUŢA MUNTEANU

Hop şi eu!

În peisajul de vară al cîmpiilor noastre au apărut în ultimii ani un nou element care le-a sporit frumuseţea: detaşamentele de pionieri ieşite la cules de spice. Lozinca „Spic cu spic patriei snop", a devenit familiară tuturor copiilor. Pentru mulţi dintre ei, evocarea unor astfel de ieşiri la cîmp constituie unele dintre cele mai frumoase amintiri. Nu fără dreptate mărturisea zilele trecute un student, fost pionier, că „în fierberea micii noastre activităţi de pe ogoare am avut de învăţat nu numai la şcoala patriotismului, ci şi la aceea a formării caracterului".

★ ★ ★

Ceata veselă s-a răspîndit pe cîmp ca o armată în lanţuri de trăgători. Mi se pare, s-a pornit şi o întrecere între copii. E, nu-i rău de loc. Dar privirile mi-aleargă după Dinuţ, un bucălău vesel. Îl găsesc întins pe un snop de grîu la umbra unei căpiţe.

— Ce faci, Dinuţ?

— De.. hop şi eu! Şi Dinuţ a şi sărit în picioare. Se apucă cu sîrg de cules spice. Dar numai de ruşinea mea. Că o dată ce m-am dus pe-aci încolo, l-am şi auzit strigînd: „Hop şi eu!".

Cînd m-am întors, l-am zărit iarăşi lungit pe un maldăr de spice.

Mă apropii de un grup de băieţi.

— Măi, Dinuţ vă face de rîsul sătenilor!...

— Las' pe mine, tovarăşe, că i-o fac eu...

Îmi vorbea Iacob de la gazeta de perete. E un flăcău voinic. Ce-are de gînd cu Dinuţ?

— Măi, să nu care cumva!... îl avertizez eu, de teamă să nu iasă alt ceva.

Iacob a prins însă rostul celor spuse de mine:

— Nuuuu, tovarăşe! Nici nu mă ating de el. Da... n-aveţi un creion şi o hîrtie?

— Ba da.

I le dau. Iacob le ia şi dispare. Eu mă uit după el.

Peste un sfert de ceas, mă aflu din nou lîngă grupul în preajma căruia Dinuţ culege... odihnă.

Apare şi Iacob. Se face că culege spice. Apoi, deodată, se îndreaptă obosit din şale şi priveşte în urmă:

— Mă, da' ce-o fi îngrămădeala aia acolo?

Copiii se uită curioşi în direcţia arătată de Iacob Priveşte şi Dinuţ.

— De, eu ştiu?! îşi dă unul cu părerea. Să ştii c-or fi adus apă...

— Apă? Păi atunci ce mai staţi? Hai să luăm şi noi o gură.

Şi înainte ca vreunul să fi făcut vreun pas, Dinuţ a şi şters-o, în galop.

Cînd ne-am apropiat şi noi de locul grămădelii, cîţiva moşnegi se prăpădeau de rîs. Pe o foaie de hîrtie ruptă dintr-un bloc notes şi agăţată pe un par, sta chipul lui Dinuţ. Sta şi se odihnea, aşa, bucălat cum e el în realitate; rîdea cu capul lăsat mult pe spate.

La un moment dat, mă uit în jur, să-l văd pe bucălău. Ia-l de unde nu-i. Îl zăresc peste cîteva clipe hăt, departe plecase de unul singur. Probabil, nu mai putuse suporta rîsul celor din jur. Îl ajung din urmă. Plîngea.

— De ce plîngi, Dinuţ?

Dinuţ se supără:

— Vezi dumneata că plîng?

— Eşti supărat pe colegi, că ţi-au făcut caricatura?..

— Eu? Nuuu.. (pare sincer). Apoi deodată, cu hotărîre în glas: „Da' las' că le-arăt eu lor cum se culege spice. Data viitoare!...

Am plecat încredinţat că Dinuţ bucălăul, se va ţine de cuvînt. De aceea, i-o spusei direct de la obraz:

— Nu-i nimic! Altădată, bucălăule, n-o să mai faci „hop şi eu!" peste spicele altora. O să culegi şi tu...

Piteşti

EMIL EMANOIL

Scrisoare de mulţumire

Am văzut, prin locurile pe unde am umblat în vara aceasta, pionieri şi pioniere strîngînd spicele rămase pe mirişti în urma combinelor şi a secerătoarelor. „Se vor plictisi în curînd să tot stea aplecaţi şi să adune la spice" mi-am zis eu în gînd. —

Dar într-o zi, pe adresa Sfatului Popular Regional sosi o scurtă scrisoare: „Pionierii din regiunea Constanţa vă raportează că au strîns pînă acum trei vagoane de grîu". —

Vă mărturisesc dragii mei, că un moment am rămas pe gînduri, reproşîndu-mi îndoiala mea.... Acum, cînd vă scriu, mă gîndesc cu încredere la voi, la organizaţia de pionieri care creşte oameni de mîine pe care te poţi bizui. — În numele Sfatului Popular Regional mulţumesc harnicilor noştri pionieri pentru frumoasa lor faptă. —

Ing. Ionescu Nicolae
vice preşedintele Sfatului
Popular Regional - Constanţa

CORIGENTUL

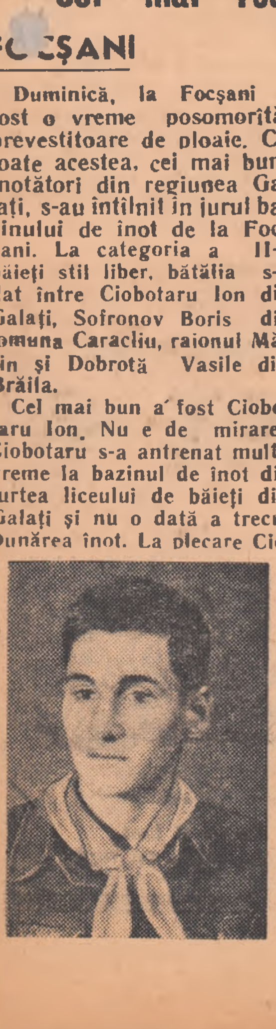
Cupa „Scînteii pionierului"

—Cei mai redutabili adversari ai bucureştenilor—

FOCŞANI

Duminică, la Focşani a fost o vreme posomorîtă, prevestitoare de ploaie. Cu toate acestea, cei mai buni înotători din regiunea Galaţi, s-au întîlnit în jurul bazinului de înot de la Focşani. La categoria a II-a băieţi stil liber, bătălia s-a dat între Ciobotaru Ion din Galaţi, Sofronov Boris din comuna Caracliu, raionul Măcin şi Dobrotă Vasile din Brăila.

Cel mai bun a fost Ciobotaru Ion. Nu e de mirare; Ciobotaru s-a antrenat multă vreme la bazinul de înot din curtea liceului de băieţi din Galaţi şi nu o dată a trecut Dunărea înot. La plecare Ciobotaru ne-a dăruit o fotografie pe care o vedeţi în stînga jos.

LUGOJ

Acum, în urma fazei regionale care s-a desfăşurat zilele trecute la Lugoj, cel mai îndîrjit adversar al bucureştenilor rămîne reşiţeanul Pischl Henrich. In fruntea înotătorilor din categoria a II-a liber băieţi, lupta s-a dat mai ales între Henrich şi Puiu Mihai din Lugoj. Stilul corect, coordonarea bună a mişcărilor şi mai ales antrenamentul şi-au spus cuvîntul. Cel care a ieşit învingător a fost Henrich.

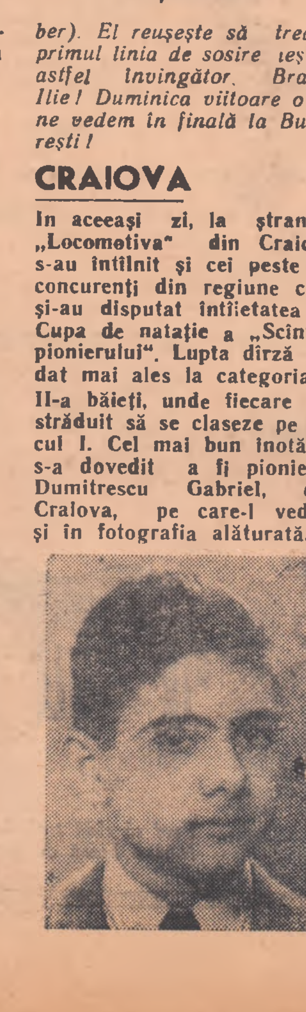
MAMAIA

In dimineaţa zilei de 3 august ghiolul din Mamaia a fost locul de întîlnire al celor mai buni concurenţi din regiunea Constanţa. In această zi s-a decis care dintre concurenţi vor reprezenta regiunea în faza finală a „Cupei Scînteii pionierului". Ca de obicei, n-au lipsit nici spectatorii.

Concursul a început. Timofei Ilie din Hîrşova îi întrece rînd pe rînd pe toţi ceilalţi înotători din categoria sa, (categoria a II-a liber). El reuşeşte să treacă primul linia de sosire ieşind astfel învingător. Bravo, Ilie! Duminica viitoare o să ne vedem în finală la Bucureşti!

CRAIOVA

In aceeaşi zi, la ştrandul „Locomotiva" din Craiova s-au întîlnit şi cei peste 50 concurenţi din regiune care şi-au disputat întîietatea la Cupa de nataţie a „Scînteii pionierului". Lupta dîrză s-a dat mai ales la categoria a II-a băieţi, unde fiecare s-a străduit să se claseze pe locul I. Cel mai bun înotător s-a dovedit a fi pionierul Dumitrescu Gabriel, din Craiova, pe care-l vedeţi şi în fotografia alăturată.

Parcul Pionierilor

In comuna Burueni — mai precis chiar în mijlocul satului Nevoeşti — se află un cinematograf sătesc. Funcţionează în acelaşi local mare şi frumos în care se află şi Căminul cultural...

Cinematograful nu-i de cînd lumea în Nevoeşti — e numai de cîţiva ani. O realizare — cum spun mîndri localnicii — a puterii populare

Sătenii se bucură din toată inima de cinematograful lor şi cum vine un film nou, gata-s cu toţii, să-l vadă! Bineînţeles, cei dintîi sînt copiii — pionierii!

In faţa cinematografului însă se află o mică piaţă, aşa, de vreo 300 de metri pătraţi. Cînd ploua, era un adevărat chin, de la drum şi pînă la uşa cinematografului trebuia să fii echilibrist ca să nu calci în băltoace.

Oamenii sudului ploaia, băltoacele... Dar timpul trecea şi nimeni nu lua vreo măsură....

Dar iată că într-o zi, în faţa Căminului, se deschise un adevărat şantier Constructori — pionierii! Munceau cu sîrg şi treaba mergea văzînd cu ochii deşi copiii erau în număr de 14—15. Cărau pămînt cu care astupau gropile, săpau. Pînă seara, totul era gata. A rămas pentru a doua zi doar partea... de împodobire.

A doua zi, tot cu dimineaţa-n cap, copiii au ieşit iar la lucru. Au tăiat o cărare largă prin mijloc, au făcut 2—3 rondouri de flori. Apoi, cu pietriş, au „pavat" toate aleile, iar din crengi de salcie au făcut gărduleţ parcului.

Cineva însă le zise că n-ar fi rău să cioplească cu bărdiţa cîteva bănci pentru bătrîni, cînd or sta să aştepte începerea filmului. Şi copiii primiră cu bucurie gîndindu-se la cuvintele de laudă ce le-or primi de la bătrîni...

Şi uite aşa, în două zile, pionierii au construit părculeţul din faţa cinematografului sătesc. Dacă ai să treci cîndva pe acolo, vei vedea în parc, pe o tăbliţă, scrise frumos, cuvintele: „Construit de pionieri".

ION MUGUR

N. A.: In faţa cinematografului, la Nevoeşti, nu există nici un parc deocamdată... Şi acest lucru pentru că nici altcuiva, nici pionierilor de aci nu le-a trecut prin minte că cele scrise de mine mai sus ar putea fi reale. Bineînţeles, cu puţină muncă.

Sper însă ca aceste cîteva rînduri să le trezească ambiţia şi, cît de curînd, băltoacele nevoeştene din faţa cinematografului sătesc să dispară!

SANDA DOINIȘ

Sfintuța

— Fragmente din povestirea cu acelaş titlu —

(Continuare din nr. 48)

Uşa pocni scurt şi violent, iar geamurile zornăiră prelung în urma băiatului.

Invăţătoarea strînse caietele, le rîndui pe pervazul ferestrei, oftă şi porni spre bucătărie. „Ar trebui să fiu supărată — îşi spuse, aplecîndu-se să aţîţe focul — ar trebui să fiu supărată şi să-l pedepsesc". Dar cînd flăcările se învolburară, luminîndu-i faţa din plin, nu se afla acolo nici urmă de supărare, ci doar o mare şi adîncă mîhnire.

Trică învăţa la şcoala din sat numai de un an. Se mutase o dată cu maică-sa, care fusese transferată dintr-un sat — aproape un tîrguşor din Oltenia, aici în nordul Moldovei ca să fie mai aproape de şantierul unde lucra bărbatul său. Băiatului, la început nu-i păruse nici bine nici rău. Se deprinsese cu viaţa asta. Se aşezau într-un loc şi maică-sa hotăra odată pentru totdeauna: „Aici rămînem". Apoi taică-său pleca undeva, la un alt şantier. Răbdau ce răbdau — pînă se sfîrşea anul şcolar — şi sosea o scrisoare: „Vorbeşte la regiune şi vezi, vino mai aproape. Mi-e dor de voi..." Şi o luau de la capăt: bagaje, tren, alt sat, altă şcoală. Se despărţea de colegi, îi părea rău, îi uita şi începea alt an, într-o clasă nouă, cu băncile pline de copii necunoscuţi, cu alte deprinderi, altă vorbă.

La fel sosise şi aici. Vreo cîteva săptămîni după începutul şcolii Trică nici nu-i băgă bine în seamă pe cei din clasă. Se întorsese tocmai din vacanţă de la taică-său, de pe şantier şi abia îşi mai aduna gîndurile de cîte văzuse şi cîte trăise. In fiecare zi născocea alte planuri de viitor care, bineînţeles, duceau toate, ca razele unui cerc, spre şantierul acela. Intr-o zi era inginer; într-alta, şef bucătar la o cantină; într-alta, betonist; în următoarea, conducea excavatorul. Nici în clasă nu era prea atent: în mintea lui se întîmplau aevea toate minunile pe care avea să le făurească mai tîrziu alături de taică-său. Aşa că lecţiile nu-l îmbiau prea tare.

Dar vremea trecuse şi amintirile începuseră să se înghesuie într-un colţ mai tainic şi mai depărtat al minţii. Şi din ce în ce mai rar ieşeau de acolo. In locul lor se iviseră chipurile noilor colegi şi, curînd, aşa cum se mai întîmplase şi în alte dăţi, lui Trică i se păru că învaţă la şcoala asta, în clasa asta, de cînd e lumea lume.

Pe Sfîntuţa o zărise de la început. De altfel era şi greu să n-o vezi de îndată pe fetiţa asta înăltuţă, slăbuţă, cu umerii uşor aduşi. Cu mîinile subţiri şi înguste îşi potrivea mereu băsmăluţa cenuşie sub bărbie ca şi cum singura ei grijă era să ascundă şi ce bruma se mai vedea din obrazul mereu îmbrobodit. Stătea singură în ultima bancă, în fundul clasei, şi aproape niciodată nu i se auzea gura. Venea tăcută, pleca tăcută. De jucat nu se juca niciodată. In recreaţii se strecura ultima în curte, se aşeza pe vine cu spatele răzimat de gard şi de acolo privea liniştită la zbenguiala copiilor, pînă suna de intrare.

La început, lui Trică i se păru că e persecutată pentru ceva anume. Aşa că într-o zi îl întrebase — cam repezit cum îi era firea — pe unul din băieţi:

— Ce aveţi cu ea?

— Cu cine? se mirase acela.

Trică i-o arătase pe Sfîntuţa cu privirea, încruntîndu-se ca şi cum aştepta o explicaţie.

— Cu Sfîntuţa? se dumirise celălalt. Păi ce să avem cu ea? N-avem nimic.

Trică îl reţinuse de mîneca hainei. I se părea că nepăsarea celuilalt ascunde un fel de bătaie de joc pentru întrebarea lui.

— Atunci de ce nu vă jucaţi cu ea?

— Cum o să ne jucăm? se mirase celălalt cu sinceritate, de parcă cineva l-ar fi întrebat de ce nu se joacă cu planeta Marte. Păi, ea nu vrea. Ea doar nu-i ca noi...

Şi pornise în goană, să ajungă stolul de copii care se zbenguiau în uliţă.

Trică rămăsese în mijlocul curţii, nedumerit. Nu ştia încă dacă celălalt vorbise în batjocură sau serios. Aşa că vrînd să afle de îndată adevărul, se apropiase de gard şi o întrebase de-a dreptul:

— Tu de ce nu te joci?

Fetiţa îl privise la fel de mirată ca şi celălalt, fără să-i răspundă.

— Spune, n-auzi?! stăruise Trică, proptindu-se bătăios în faţa ei.

— Ce să spun? Nu mă joc şi atît.

Era ceva în glasul şi în ochii ei care-l făcuse pe Trică să se simtă dintr-o dată sfios. Rămăsese stînjenit lîngă ulucă, proptit pe picioarele groase şi puternice, ca şi cum nu mai ştia încotro să le mişte ca să plece. Şi stînd aşa, băgă de seamă că fata purta peste pieptarul încheiat pînă sub bărbie o cruce mică,

dintr-un lemn alb, strălucitor, încrustat cu tot felul de semne, de flori negre.

— De unde o ai?

— Crucea? Mi-a dat-o maica.

— Maică-ta?

— Maica Sofronia, nu mama! îl lămuri fetiţa şi zîmbi. Un zîmbet mic, brusc, care se stinse înainte să-i fi mişcat obrazul şi care-l făcu pe Trică să se simtă şi mai sfios. Intinse mîna să apuce şnurul, să privească mai bine crucea, dar fata se trase înapoi speriată:

— Ce faci? Şi ca-ntr-o fulgerare de spaimă, se închină iute peste pieptar. Ce faci! Nu pune mîna...

— Nu ţi-o iau! — spuse Trică. Am vrut doar să mă uit.

— Doamne fereşte! — se mai închină o dată fetiţa şi se ridică. Să n-o atingi, că-i păcat. E sfinţită... E din racla sfintei Paraschiva.

Şi se depărtă iute.

Lui Trică i se păru dintr-o dată că-şi aude inima, aşa cum i se întîmpla ori de cîte ori se speria de ceva. Dar acum de ce să se fi speriat? De fetiţa asta? Haida d^! Cum să te sperii de o fetiţă — îşi spuse el şi îşi aminti dintr-o dată de zîmbetul acela mic şi brusc care părea ciudat pe faţa nemişcată a fetiţei. Rîse singur de sperietura asta caraghioasă. Mai tîrziu, în clasă, îi veni din nou în minte spaima lui nelămurită şi iarăşi zîmbi ca de o întîmplare poznaşă. Dar la amiază, în drum spre casă, se pomeni spunîndu-i maică-si:

— Dacă te rog frumos, mă laşi să mă mut mai în fundul clasei?

— De ce?

— Aşa. Am găsit eu o bancă mai lustruită.

— Mută-te dacă vrei — încuviinţă maică-sa. Mă şi gîndeam azi că nu-i bine că stai în banca a treia... să nu zică ceilalţi că stai acolo pentru că eşti băiatul învăţătoarei...

Şi încă de a doua zi, Trică îşi luă lucrurile şi se mută în banca din fund, în care stătea Sfîntuţa. Fetiţa îi făcu loc tăcută, apoi îşi văzu de treburile ei. Işi linie caietele, îşi lipi nişte etichete tăiate din hîrtie albă de cărţi şi fu foarte atentă la lecţii.

Cînd sună de ieşire, Trică rămase intr-adins mai în urmă, socotind că poate vor pleca împreună. Dar Sfîntuţa îşi strînse cărţile, îi spuse bună ziua şi plecă fără să-l aştepte. Trică se luă după ea şi o ajunse în poartă.

— Stai departe?

— Acolo — îi arătă Sfîntuţa cu mîna un loc nedeslușit peste livezi, spre capul satului.

— Şi eu! — minţi Trică, calculînd repede în minte că drumul arătat era de două ori mai lung decît cel obişnuit spre casă. Şi, ca şi cum era de la sine înţeles că vor merge împreună, îşi potrivi pasul după cel mărunt al Sfîntuţei. O vreme o iscodi cu privirea pe furiş, dar cum nu-i era în fire nici să tacă, nici să gîndească ceva pe ascuns, se pomeni iarăşi întrebîndu-o de-a dreptul:

— Tot nu vrei să-mi spui de ce nu te joci?

Sfîntuţa se opri o clipă descumpănită. Păru că se gîndeşte bine asupra răspunsului şi, după obicei, îşi trase şi-şi potrivi de cîteva ori basmaua sub bărbie.

— Pe mine toţi copiii mă lasă în pace — spuse ea în cele din urmă cu seriozitate şi cu blîndeţe. Să mă laşi şi tu. Te rog...

— Şi dacă nu te las? se înverşună pe da. ...ică, deoarece răspunsul fetei i se păru ca un fel de cutezătoare înfruntare.

Dar Sfîntuţa nu-l mai auzi. Se depărtă grăbită de-a lungul gardului, de parcă din spate o urmărea vreo primejdie de care trebuia numaidecît să se ferească.

Trică fu cît p-aci să strige după ea, să-i spună o vorbă urîtă, să-l ţină minte, să nu mai facă pe îngîmfata. Dar iarăşi, privind silueta subţirică şi pasul ei, care-i amintea de mersul unei vrăbii speriate, îl cuprinse sfiala aceea nelămurită din ajun şi tăcu. Se întoarse să o ia pe alt drum spre casă şi dădu nas în nas cu Alecu, băiatul pe care îl întrebase despre Sfîntuţa.

— Nu mai vorbi cu ea! — îl sfătui acesta fără altă explicaţie.

Trică simţi că-l îneacă un fel de ciudă neputincioasă, cum i se întîmpla întotdeauna cînd nu pricepea un lucru.

— De ce? Ce, ea nu e copil ca noi?

— Nu e, — hotărî Alecu fără să şovăie — şi-i faci şi un rău dacă o îndemni la vorbă sau la joacă.

— Rău!? Eu?!

— Bineînţeles că şi tu. Dacă află că n-o laşi în pace, maică-sa o pune să facă mătănii toată noaptea. Şi a doua zi pică de somn în clasă. Şi doamne fereşte, mai ia şi o notă proastă.

Trică se rezimă de gard, buimăcit.

— Mătănii? Ce fel de mătănii? Şi de ce?

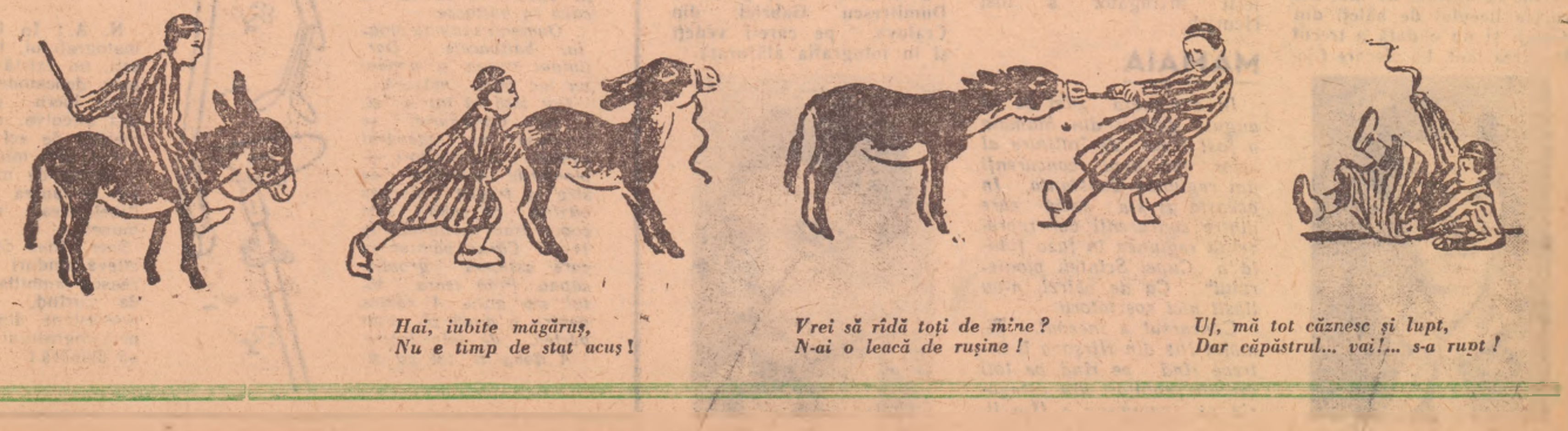
— Păi aşa sînt ei, ce vrei — dădu celălalt din umeri cu o oarecare nepăsare. Noi ne-am deprins cu asta. La început rîdeam de Sfîntuţa, o batjocoream. Ii aduceam colaci de la biserică şi colivă de la pomeni, şi i le înşiram pe bancă cu lumînări aprinse. Dar pe urmă ni s-a făcut milă de ea şi am lăsat-o în plata domnului, că şi aşa e vai de zilele ei.

(Va urma)

Desene de G. KOZLOV

Versuri de R. ŞELEAPIN

AHMED CEL ŞIRET ŞI

Hai, iubite măgăruş,
Nu e timp de stat acuş!

Vrei să rîdă toţi de mine?
N-ai o leacă de ruşine!

Uf, mă tot căznesc şi lupt,
Dar căpăstrul... vai!... s-a rupt!

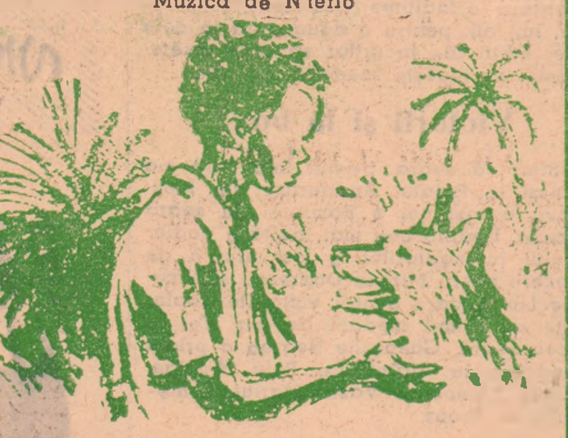
SINI MORY

— poveste din Manging —

...În vremea-n care se întîmplă povestea noastră,
animalele vorbeau ca și oamenii...
Muzică de chitară: Duga
De mult, pe malul unui mare fluviu,
era un sat ascuns între trei mlaștini...
Într-un bordei sărac'negrit de fum,
sta o femeie, un copil și-un cîine...
Copilul slab și cu obrajii supți
a fost numit de mama-i, Sini Mory.
Muzică de chitară: Duga
Sini Mory era un copil
și nimic altceva decît un copil...
El nu știa nimic de părinții săi,
își amintea doar ca prin vis
de mama sa, Nasira
cu vrăjitorii satului certată...
Era un copil și nimic altceva decît un copil.
Știa doar că este orfan,
un mic orfan.
O singură nădejde și lumină
avea în satul înecat în trestii:
duioasa prietenie ce-i purta
roșcatul cîine-al mamei sale vitregi...
Muzică de chitară: Nuntenin
Poate că mama vitregă știa
despre sfîrșitul bunei mame

a micului Sini Mory,
căci ea s-a măritat a șaptea oară
cu tatăl chinuitului copil
și ea le-a otrăvit pe toate șapte
surori iubite ale lui Sini Mory.
Muzică de chitară: Nuntenin
Odată-n zori, cu sapa în spinare
se duse Sini Mory pe ogor...
El desțelenea... desțelenea... desțelenea...
În amurg, la marginea cîmpiei
cîinele său roșcat cînta și el:
Muzică de chitară și voce: Sini Mory
„Sini Mory, Sini Mory, Sini Mory!
Dacă-ți dă carne să nu mănînci, Sini Mory,
Căci e otrăvită, Sini Mory!
Dacă-ți dă legume, să nu mănînci, Sini Mory,
Că sînt otrăvite, Sini Mory!
Dacă-ți dă mîncare de orez, mănîncă Sini Mory!
Și în ziua cînd nu voi mai fi, Sini Mory,
Fugi departe, să fugi, Sini Mory!
Dacă nu, pămîntul pe care trudești, Sini Mory,
Te v-a-nghiți în curînd, Sini Mory!"
Muzică de chitară: Sini Mory.
Micul cîine roșcat
Își păzea așadar micul stăpîn...
Culcat lîngă foc, cu ochii pe jumătate închiși
privea cînd prefăcuta mamă
punea otravă în mîncarea lui Sini Mory.
Ochii lui blînzi vedeau totul...
A doua zi, în zori, s-a dus pe ogor Sini Mory.
El desțelenea... desțelenea... desțelenea...
Spre amiază, la marginea cîmpiei
micul cîine se tîra prin iarbă cîntînd...
Muzică de chitară: Sini Mory.
„Sini Mory, Sini Mory, Sini Mory!
Dacă-ți dă mîncare de orez,
arunc-o, Sini Mory!
Ea este otrăvită, Sini Mory!
Dacă-ți dă mîncare de legume, mănîncă Sini Mory!
Și în ziua cînd nu voi mai fi, Sini Mory;
Fugi departe, departe să fugi, Sini Mory!
Dacă nu, pămîntul pe care trudești, Sini Mory,
te v-a-nghiți curînd, Sini Mory, Sini Mory!"...
Micul cîine roșcat, a cunoscut mînia mamei vitrege.
Fără milă, ea i-a rupt un picior,
El a putut totuși să se tîrască spre cîmp,
pentru a repeta cîntecul său...
Muzică de chitară: Duga
A doua zi, în zori, s-a dus pe ogor Sini Mory.
El desțelenea... desțelenea... desțelenea...
Spre amiaz', întinse urechea spre cîmp, să asculte
dar n-auzi nimic, nici vîntul urlînd,
nici murmurul apei...
Desțelenea... desțelenea... desțelenea...
Apoi, fără să spună un cuvînt
își puse uneltele deoparte,
scuipă de trei ori către sat și plecă...
Muzică de chitară: Duga
Micul cîine roșcat nemaifiind, Sini Mory s-a dus...
A străbătut 99 de păduri
și 99 de sate
în 99 de seri.
Într-a suta seară, cînd urlau hienele
amestecîndu-și glasul cu-al cîntătoarelor păsări,
el ajunse-ntr-un nemărginit luminiș
și se prăbuși la pămînt,
într-o rugăciune îndelungată...
„O, creator atotputernic,
oare poți face ca din acest luminiș
să se înalțe un sat pentru mine?"
Nu rosti bine aceste cuvinte
și se născu un sat cum n-a mai fost...
Muzică de chitară: Talassa
În acest sat, Sini Mory deveni rege.
Ani după ani treceau...
Timpul urma timpului, fără oprire...
Sini Mory se însurase și avea un băiat
Cîteodată-i spunea povestea tristă
a micului cîine roșcat...
Într-o zi ploioasă, o femeie străină
cu părul încîlcit și-nfometată
intră în sat, dar străjile văzînd-o
crezură că-i nebună și au prins-o
s-o ducă la palat, la Sini Mory.
Muzică de chitară: Sini Mory.
Era mama vitregă din satul cu mlaștini,
Ea nu-și reamintea trecutul,
uitase de bordeiul afumat,
de trestii și de micul cîine roșu.
Sini Mory o copleși cu binefaceri...
Îi dete case mari și turme
și zeci de sclavi. Nimic nu-i mai lipsea,
femeia era foarte fericită.
Într-o noapte copilul lui Sini Mory a-nceput să plîngă
curtea regală se puse-n picioare,
voiau să-l liniștească, dar zadarnic,
căci el plîngea... plîngea... plîngea...
Muzică de N'terio

Atunci Sini Mory a înțeles plînsul copilului,
străina cu păr încîlcit
din satul cu mlaștini
înțelese și ea...
Își amintea... bolborosea... bolborosea...
A dispărut apoi și-a devenit
străbuna muștelor din vremea noastră...
Muzică de chitară: Sini Mory
Dar în acele vremuri, o repet,
Animalele aveau grai ca și oamenii...

În romînește de
GHEORGHE TOMOZEI

Keita Fodeba este un poet african. Poemul de față face parte dintr-o culegere de folclor african tradusă în franțuzește de Keita Fodeba.

Intr-un ceas bun

In cameră se află Andriușa, mama lui și vărul Alexei. Pe figura lui Alexei se poate citi o adîncă mîhnire, iar pe cea a lui Andrei, uimirea.

Pricina? Scrisoarea pe care mama i-o înmîneaza fiului. Conținutul scrisorii îl va determina pe Andrei să ia o hotărîre dreaptă, care să-l ducă pe drumul bun al vieții. Pînă la urmă se dovedește că băiatul răsfățat care-i Andrei are o inimă largă și vrea sa trăiască o viață adevărată de om sovietic.

Fotografia despre care vorbim prezintă o scenă din filmul „Intr-un ceas bun", film care povestește despre viața și năzuințele tinerilor sovietici.

Cărți din „Editura Tineretului" care vor apare în curînd în librării

* *

TOMBUCULA

de Ion Calovia

Tombi, micul negru dintr-un sat african, pleacă în căutarea palatului unde se află închis tatăl său, Tom. Il pîndesc la tot pasul primejdii pe care le înfruntă datorită iscusinței sale și datorită lui Kito, maimuța. Dar albii au pus pază strașnică și au zăvorît cu lacăte grele temnița negrului Tom. Va putea oare Tombi, un băiat nu mai mare decît voi, să-l elibereze?

BĂIATUL ȘI NOAPTEA

de Gica Iuteș

Felix, un tînăr gravor din Lyon, Mauriciu, un student din Rădăuți și Szewezyk, un tinichigiu polonez, au făcut să evadeze din iadul de la Auschwitz un băiat. Rebeca, mama băiatului, fusese arsă la crematoriul lagărului. Pe Ionel, fiul ei, îl aștepta aceeași soartă. Cei trei prieteni trec printr-o seamă de primejdii și reușesc să-l ascundă într-un camion care ducea butoaie goale la Osviecim. Müller, obserscharführerul care însoțea camionul îl zărește pe băiat, care se strecura de sub prelata camionului.

Il va doborî oare pe Ionel glonțul lui Müller?

FABULE ÎN LIMBA GERMANA

de Wilhelm Gundhardt

Pentru copiii de naționalitate germană din patria noastră, Editura Tineretului a tipărit un volumaș de fabule.

Citindu-le, veți afla ce a pățit ursul care, a vrut să mănînce mierea albinelor fără să se ostenească, veți rîde de prefăcătoria cotoiului care cînd nu poate prinde vrăbii jură că nu-i plac decît șoarecii, veți afla care este diferența între o lampă și o oglindă și cît de caraghioasă este pretenția măgarului a cărui voce amplifică ecoul.

MAGARUL INCAPAȚINAT

Spuneți, ce să-i fac acum
Ca să-l pot porni la drum?

Il momesc cu-n morcov bun —
Asta, ca să mă răzbun!

Și, vedeți? nu-i în zadar;
Fuge ca un armăsar!

Din „Pionierskaia Pravda" nr. 27

Mecanizatorii de la G.A.S. Barboşi s-au îngrijit din timp de strîngerea recoltei.

Ei au făcut o modificare combinei S-4 de cereale la gura de descărcare.

Prin aplicarea unui tub metalic şi schimbarea direcţiei de descărcare a boabelor de grîu direct în saci, ei au evitat cu desăvîrşire pierderea boabelor.

In foto: aspect de la descărcarea cerealelor direct în saci din buncherul combinei.

Foto: N. SCARLET

Veteranul

(FRAGMENT DIN CELE POVESTITE DE BATRINUL MINER HUSZTI ŞTEFAN NEPOŢILOR SAI, IN AJUNUL ZILEI MINERULUI).

...Se împlinesc, va să zică, douăzeci şi opt de ani fără o noapte de cînd iandarmii m-au tăiat cu baionetele şi m-au puşcat în spinare şi mi-au zdrobit două coaste Dar nu despre mine singur vreau să povestesc, ci despre noi, minerii grevişti din 1929, din Lupeni Pe mine, atunci, m-au doborît iandarmii, dar pe noi nu ne-au putut supune! Vi se pare ciudată vorba mea?

Ia ascultaţi-mă bine, şi-o să pricepeţi totul. Pe vremea aceea, cum v-am mai spus şi altădată, o duceam tare greu. De muncit, munceam pînă ameţeam, dar de mîncat, de îmbrăcat, de încălzit, mai nimic; domnii ne jefuiau ca-n codru. Aşa că ne-am hotărît să luptăm şi să-i lovim cu ceea ce-i durea mai mult: cu greva. Şi am început. Eram mulţi; de la minele Ileana, Aurelia, Clara, Keleti, Victoria... Flămînzi, zdrenţăroşi, dar cu fruntea mai sus decît oricînd! Aşa s-a făcut că în ziua socotită de mai înainte, minele au stat; nici un bulgăre de cărbune n-a mai ieşit la lumină, să se prefacă în aur pentru domni! Minerii noştri au pus stăpînire şi pe uzina electrică, ştiind că fără curent nu se va putea face nimic în mină şi nici în casele domnilor nu va mai fi lumină. Dar nici domnii n-au stat degeaba. In loc să ne îndeplinească cererile, au îmbătat într-o noapte cu ţuică şi rom o mulţime de soldaţi şi iandarmi, ca să-i azvîrle asupra noastră. Se temeau stăpînii că ostaşii, dîndu-şi seama de partea cui e dreptatea, n-or să tragă în noi. Dar, ameţiţi de băutură şi înghiontiţi de paturile pistoalelor ofiţereşti, au tras. Atunci s-au prăpădit tovarăşii noştri neînfricaţi, minerii Vulpe Ioan, Duca Sigismund, Gall Irimie şi mulţi alţii. In totul au pierit 23, iar 200 au fost răniţi. Ce jale a fost atunci în Valea Jiului... Dar adevăraţii învingători n-au fost domnii, ci tot noi! Victoria noastră nu s-a văzut numaidecît; pe atunci, numai zorii ei începuseră să se ivească. Domnii, învingători de-o clipă, erau înfricoşaţi; simţeau că s-a schimbat ceva; greva le arătase că avem şi noi putere. Şi, pînă la urmă, puterea asta, crescută de zeci de ori şi unită cu a întregului popor, i-a răpus pe domni, întemeind viaţa pe care o trăim azi. Iacă, cine ar fi crezut că din neamul minerilor Huszti vor ajunge doi inşi la un institut, cum e tatăl vostru, Pitiu, care-i inginer acum, şi unchiul vostru Ocsi, iar că eu, bătrînul, o să mă pot juca liniştit cu voi, povestindu-vă întîmplări de demult, ştiind că traiul îmi este asigurat prin pensia ce mi-o dă statul nostru pentru munca de o viaţă în mină...

IRIMIE STRAUŢ

Sport

Pe stadioanele MOSCOVEI

La 16 ani, medalia de aur!

MOSCOVA 5 (prin telefon). — Succesele obţinute de sportivii noştri la întîlnirile internaţionale de pînă acum au cules multe laude şi de aceea au fost aşteptaţi cu multă nerăbdare la Moscova. Speranţele celor ce-i admiră n-au fost înşelate. Pînă acum, sportivii romîni au cucerit 7 medalii de aur, 47 de argint şi 21 de bronz! In acelaşi timp, atleţii noştri au stabilit cîteva noi recorduri republicane. Printre aceştia se află: Wiesenmayer (400 m), Vamoş (800 m), Grecescu (5000 m), Maria Diţi (suliţă). O victorie deosebită, spre surpriza tuturor participanţilor, a fost obţinută la nataţie de tînăra elevă Both Maria din Tg. Mureş. La 16 ani, ea a reuşit s-o întreacă pe renumita înotătoare Boroş din Republica Populară Ungară, clasîndu se pe primul loc în proba de 100 m spate femei. Maria Both a adus astfel ţării noastre o medalie de aur şi un nou record republican pe distanţa respectivă: 1'15"4/10.

Tricolorul romînesc...

...a fost ridicat acum cîteva zile pe cel mai înalt catarg de pe marele stadion unde s-au desfăşurat întrecerile atletice. Iolanda Balaş cucerise medalia de aur pentru primul loc obţinut la săritura în înălţime; 1,66 metri. Pe pieptul lui Ioli, pentru a doua oară în cele trei ediţii ale Jocurilor sportive prieteneşti străluceşte medalia de aur.

Victorii şi la box!

Sîmbătă seara, primul imn care s-a cîntat la Palatul Sporturilor din Moscova a fost cel a Romîniei. In seara aceea, treapta cea mai înaltă a podiumului învingătorilor a fost urcată de boxerii noştri Mircea Dobrescu şi Nicolae Linca, care pentru victoriile dobîndite au primit medalii de aur. Tot în acea seară, Gheorghe Negrea a primit medalia de argint, iar Puiu Nicolae, Mihai Trancă şi Vasile Mariuţan, medalii de bronz.

22 medalii de argint...

...au cucerit numai vîslaşele noastre în finalele de canotaj academic desfăşurate pe lacul Himki. In toate cele cinci probe ale întrecerii medaliile de aur au fost cucerite de canotoarele sovietice, care şi la această întrecere s-au dovedit a fi cele mai bune din lume.

Fotbaliştii noştri...

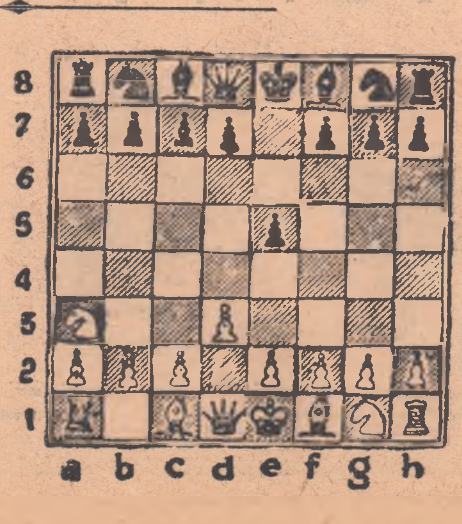
...au fost eliminaţi în sferturile de finală de echipa de tineret a Cehoslovaciei. Jocul disputat duminică după amiază pe stadionul V.I. Lenin din Moscova a început pe o ploaie torenţială. Golul care a adus eliminarea echipei noastre a fost înscris în minutul 20 de cehoslovacul Pospihal. Rezultatul final: 1—0.

Meciul de şah prin telefon

PRECUP (reg. Bucureşti) NISTORAN (reg. Timişoara)

NEGRU: ION NISTORAN
ALB: MIRCEA PRECUP

IERI DUPA AMIAZA PRECUP MIRCEA NE-A TRANSMIS URMATOAREA MUTARE: d2—d3.

Vreau acasă la MAMA

De trei zile Matilda plînge necontenit să i se dea drumul acasă. S-a rugat de toţi, iar pe mine, de cum am păşit pragul taberei, m-a şi asaltat:

— Tovarăşe dragă, dă-mi drumul, lasă-mă acasă!...

Am stat locului şi m-am crucit:

— Păi ce, te ţin eu, drăguţă? Du-te!

Matilda s-a înviorat dintr-o dată:

— Zău? Pot să plec?! Chiar acum?

Ce era să-i spun?

— Sigur... poţi pleca!

Ca o ciută veselă, Matilda o porni în goană spre dormitor. Cheile geamantanului îi săltau şăgalnic la gît, chicotind.

Dar tocmai cînd Matilda ieşea din dormitor — de astă dată veselă — cu geamantanul, hop şi directorul:

— Incotro, Matilda?

— Acasă! ...Mi-a dat drumul domnu' inspector!...

Directorul stătu o clipă nedumerit. Apoi:

— Ia să văd şi eu, care-i inspectorul acela?!

Matilda mă arătă cu degetul:

— Uite, dumnealui...

De astă dată directorul izbucni în rîs:

— Ha, ha, ha! Păi „domnul" e de la ziar, nu-i inspector! Ha-ha!

— Atunci, atunci eu nu mai plec!...

— Dar de ce? — glumi directorul. Acum îţi dau eu drumul!

— Da... dacă plec — şi rămase niţeluş pe gînduri. Apoi repede, ca sub imboldul unui gînd, de care-i era frică să nu-l uite: dacă plec, dumneavoastră atît aşteptaţi, şi gata, mă şi daţi la gazetă!... — mi se adresă ea.

Mă gîndii că bietei copile i-o fi venind tare greu să trăiască undeva, departe de mămica, de tăticul, chiar şi pentru numai trei săptămîni. De aceea mă angajai:

— Uite, n-am să scriu nimic despre tine... Ba, chiar astă seară, cînd voi pleca eu, am să te iau cu mine, să te duc acasă...

Dar Matilda tot se-ncăpăţîna:

— Dacă... Da' eu tot nu mai plec!

Şi, hotărîtă, se opri lîngă un grup de suporteri adunaţi în jurul a doi şahişti.

Atît directorul cît şi eu, nu ştiam motivul pentru care Matilda nu mai voia să părăsească tabăra, cînd dorise atît de mult să plece acasă.

Seara, la masă, mă aşezai lîngă Matilda. O rugai să-mi spună taina la ureche, dar ea îmi făcu semn: se aflau în spatele nostru directorul, doi instructori... pînă şi bucătarul venise s-o vadă pe Matilda cum mănîncă. Căci, de astă dată, Matilda mînca, nu glumă; mînca de parcă ar fi vrut să se răzbune pe cele trei zile de grevă a foamei.

La sfîrşitul mesei, directorul bătu din palme să se facă linişte şi anunţă:

— A sosit la noi Caravana cinematografică. Aşa că, astă seară, o să vedem un film...

Toţi copiii îşi manifestară bucuria printr-o gălăgie nemaipomenită. Spre norocul meu. Căci, profitînd de gălăgie şi de neatenţia generală, Matilda îmi strecură la ureche:

— Uite, vezi? De asta nu mai vreau să plec acasă: am văzut sosind caravana. Şi eu sînt moartă după filme...

AL. MIHU

CU ACESTEA NOI NE MINDRIM

PENICILINA ROMINEASCĂ SALVEAZA BOLNAVI DIN LUMEA INTREAGA!

Penicilina produsă de noi este prescrisă bolnavilor de către medicii din Turcia, Iugoslavia, Germania Occidentală, Olanda, Finlanda, Orientul Mijlociu şi din alte ţări. Tot atît de apreciate sînt şi plantele noastre medicinale.

TREI ZIARE LA UN OM.

In sprijinul informării oamenilor muncii şi al activităţii din diferite sectoare, presa a luat o mare dezvoltare în anii regimului de democraţie populară. Numărul ziarelor care se tipăresc este de 56.727.000, ceea ce înseamnă, în medie,3 ziare pe cap de locuitor.

COLORANŢI ROMINEŞTI.

Iată un titlu care trebuie subliniat cu linii groase. De unde pînă mai ieri ţara noastră importa coloranţi, a ajuns să producă in ultimii 10 ani cantităţi insemnate. Calitatea coloranţilor noştri este recunoscută şi căutată peste hotare, Republica Populară Romînă fiind azi o ţară exportatoare de coloranţi în Egipt, Liban, R.P. Ungară. Pe lingă coloranţii simpli se fabrică la noi şi coloranţi acizi rezistenţi, pentru lînă, precum şi o serie de coloranţi pentru bumbac şi piele

LA NOUA LOCUITORI, UN ELEV.

Anul trecut 1.859.270 de elevi au frecventat cursurile celor 15.963 de şcoli existente la noi în ţară. Aceasta inseamnă că la un număr de numai 9 locuitori unul a mers la şcoală.

TRANSMIS din MOSCOVA

„Cîntecul de pe Mureş" la BALSOI TEATR

Astă seară, la Teatrul Mare, e spectacolul de gală al romînilor. „Mai avem nevoie de bilete, trimiteţi-ne şi altele" se adresează mereu delegaţiile străine. Mulţi ne-au mai văzut la Festivalurile de la Varşovia, Berlin sau Bucureşti, dar vor să ne revadă. Alţii, care doar au auzit despre voioşia şi vigoarea dansurilor romîneşti, ţin neapărat să nu le scape spectacolul.

Sala e plină — nu numai pe locurile numerotate; pe culoare, pe la uşi, spectatorii se înghesuiesc pentru a-şi găsi un locuşor cît de mic, fie el şi în picioare.

Iată, candelabrele se sting. In sală se aşterne tăcerea şi gongul sună semnalul. Cortina, brodată în motive romîneşti, se ridică oferind scena cîntecelor şi jocurilor romîneşti. minunatelor costume naţionale şi bucuriei ce se răspîndeşte în sală la apariţia tinerilor artişti.

Rînd pe rînd, „Brîul". „Fetele de pe tîrnave", „Suita de dansuri olteneşti", „Cîntecul de pe Mureş", (care a fost de nenumărate ori bisat) „La oglindă" şi celelalte numere din program produc în sală ropote de aplauze. Angela Moldovan, interpreta cîntecelor populare şi Nicolae Herlea, care a cîntat aria lui Figaro sînt rechemaţi de public pentru a repeta încă o dată şi încă o dată numerele executate. Apoi, sala s-a liniştit. Incordată, urmăreşte cu atenţie fiecare pas, fiecare mişcare a graţiosului cuplu Irinel Liciu — Gabriel Popescu. Urale şi bravo în toate limbile le răsplăteşte apoi măiestria şi arta cu care au interpretat „Melodia" lui Glück.

Spectacolul s-a încheiat cu „Periniţa". In timp ce corul şi orchestra interpretau melodia, dansatori nevăzuţi proiectau, pe un ecran cu ţesătură ca de maramă, umbrele jocului nostru naţional, spre uimirea spectatorilor.

La plecare, artişti şi spectatori, fredonînd frînturi din melodiile noastre sau discutînd despre spectacol, s-au despărţit urîndu-şi să se vadă cît mai des.

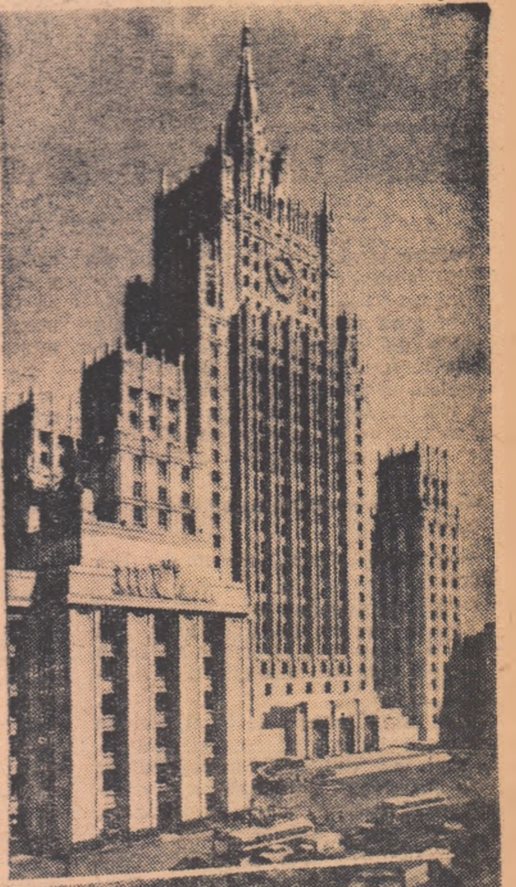
BAL LA KREMLIN

Trîmbiţele au vestit cu sunete argintii începutul. Tamara Ivanovna, regina balului, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, zîmbea invitaţilor care se îndreptau spre sălile spaţioase ale Kremlinului. Tinerii au vizitat rînd pe rînd palatul, sala armelor şi vechile catedrale. Mulţi dintre invitaţi au ţinut să se fotografieze în faţa „ţarului clopotelor", clopotul uriaş, renumit în întreaga lume, vechi de cinci secole. Se aflau în seara aceea la Kremlin, din cele mai depărtate colţuri ale lumii, polonezi şi coreeni, japoneze, micuţe şi fine ca nişte bibelouri din porţelan, alături de tineri din Africa, de băieţi şi fete blonde din romantica ţară a lui Grieg.

...Valsul prieteniei a izbucnit ca o flacără a bucuriei. Sute de viori tremurau sub arcuşuri, zeci de armonici îşi trimiteau melodia să ocolească, cu paşi de vals, încăperile de marmură şi lumină. Tînăra japoneză se afla şi ea aici, plutind în acest imens ocean al fericirii. In 1945 şi-a pierdut părinţii la Nagasaki. Ea a scăpat printr-o minune de groaznica moarte atomică. Acum s-a întîlnit cu tinerii din întreaga lume să-şi alăture glasul şi inima glasului şi inimii lor. S-a întîlnit pentru a cere şi a cînta pacea. Zeci de estrade au fost instalate pretutindeni în Kremlin pentru bal. Se afla acolo orchestra engleză de jazz a lui Zeff Elisson, orchestra de jazz africană şi orchestra romînească de muzică uşoară condusă de Theodor Cosma. Pe alte estrade se dădeau spectacole de balet, se dansa ori se produceau acrobaţii. Miezul nopţii a sosit prea repede. Au înflorit în cinstea lui jerbe de artificii multicolore, frînturi din culorile steagurilor ori ale petalelor de flori care cresc în toate ierbile pămîntului.

Moscovă, capitală a păcii şi far al lumii pe drumul viitorului! Ţi-ai deschis larg porţile, şi pe străzile tale tinerii celor cinci continente îşi string miinile, înălţindu-şi glasul in cel mai frumos cîntec — cîntecul prieteniei. Negrii, galbeni şi albi, tinerii au venit să te salute, să te cunoască! Te-au intîlnit şi te admiră! Oriunde se duc, oriunde privesc, — clădiri inalte, palate ale culturii, cartiere întregi de locuinţe moderne se înalţă cu o uriaşă repeziciune, vorbind despre forţa omului într-o ţară liberă

Clădirea Smolenskaia, Teatrul Armatei, Expoziţia Agricolă Unională, pe care le vedeţi şi încă multe altele te intîmpina la fiecare pas. Cît despre uriaşul stadion „V. I. Lenin", acesta reprezintă una dintre cele mai grandioase construcţii noi. El a fost ridicat în cinstea Festivalului

CIOBANAŞUL CU OILE. 1891.

Grigorescu

Printre tarabele încărcate cu fel de fel de mărunţişuri şi coşuri cu zarzavaturi ori fructe, negustorii zeloşi strigă în gura mare, lăudîndu-şi marfa pentru a-i ademeni pe cumpărători. Ferit de forfota mulţimii, la marginea tîrgului, un copil şi-a rînduit jos cîteva iconiţe. Le mai lustruieşte o dată cu mîneca hainei, apoi se aşează lîngă ele, cătînd către oamenii grăbiţi din jurul său.

— Cine e cu iconiţele astea ?

— Eu.

— Ascultă, băieţel, care meşter le-a lucrat ?

— Le-am zugrăvit eu...

Lumea, mirată, priveşte acum mai mult la băiat decît la icoane şi fără a se tîrgui cumpără una cîte una iconiţele...

Nicu, aşa îl chema pe băiat, strînge în palmă banii adunaţi şi, grăbindu-se, iese din tîrg îndreptîndu-se spre mahalaua Cărămidarilor. „Doamne, cu ce bucurie am venit eu acasă, după cea dintîi afacere a mea ! Făcusem vreo 10 sorcoveţi şi cînd i-am pus mamei în mînă, s-a uitat la bani, apoi la mine şi m-a întrebat îngrijată de unde-s, că eu lucrasem pe ascuns icoanele. Cînd i-am spus, m-a sărutat, a dat să zică ceva şi s-a întors repede cu faţa spre fereastră, că-i venea să plîngă. Aceea a fost cea mai fericită zi din viaţa mea" — mărturiseşte Nicolae Grigorescu mai tîrziu despre ziua aceea.

Zece ani avea pe atunci marele Grigorescu şi nu era mult de cînd venise în Bucureşti. Inainte, familia lui locuise în satul Pitaru de pe moşia unuia Filip Lenş, mare boier în acele timpuri. Acolo s-a născut pictorul. Erau acasă şapte copii între 4—12 ani atunci cînd tatăl moare. Pentru a-i hrăni, Ruxandra Grigorescu se mută în Bucureşti unde, lucrînd croitorie, îşi creşte copiii. La şcoli nu putea să-i ţină şi de aceea învaţă ea carte pentru a da copiilor putinţa de a citi şi scrie. Nicu nu poate nici el să facă mai mult de două clase primare ; la 10 ani intră ucenic la un meşter zugrav.

De la început băiatul a dovedit zugravului uşurinţă şi îndemînare la lucru. Stătea ore întregi uitîndu-se la amestecarea vopselelor, la conceperea desenului. După cîţiva ani de ucenicie, cam pe cînd alţi copii termină de-abia şcoala de 7 ani, Grigorescu primeşte comanda de a lucra la zugrăvirea interiorului unei biserici. Apoi, alte şi alte lucrări îi duc pînă departe numele de iscusit meşter al zugrăvelii. Mai tîrziu primeşte să lucreze la Agapia.

Cunoscătorii care vizitau mănăstirea în timp ce el lucra acolo rămîneau de-a dreptul uimiţi. De acum înainte Grigorescu nu mai este considerat doar un meşter zugrav, ci un adevărat pictor. El însă nu e mulţumit. Işi dă seama că are nevoie de cunoştinţe, de instruire. Luptînd cu neîncrederea multora el caută să obţină o bursă pentru a pleca în străinătate. Kogălniceanu, pe atunci membru al guvernului Cuza şi mare om de cultură, care îl aprecia în mod deosebit, îl ajută să plece la Paris. Acolo, Grigorescu avea să-şi perfecţioneze măiestria, să-şi îmbogăţească posibilităţile de exprimare. Cînd se întoarce de la Paris lucrează şi mai mult decît înainte dînd opere care sînt şi vor fi întotdeauna mîndria artei noastre naţionale. In toată opera sa străbate puternic dragostea ce a nutrit-o pentru plaiurile ţării noastre, pentru oamenii simpli. El a căutat să redea în pînzele sale sinteza tuturor frumuseţilor de la noi, femeile zvelte şi mîndre, ciobanii plini de demnitate şi cu oarecare melancolie în priviri, bătrînele, (care întotdeauna lucrează, cu privirea aţintită în pînza nevăzută a amintirilor), ţiganii şi corturile lor, şi mai ales boii, — tovarăşii răbdători şi blînzi ai ţăranilor.

Privind tablourile lui Grigorescu, în culorile folosite, în subiectele alese, simţi contopirea întru-totul a artistului cu poezia şi durerea, cu hărnicia şi eroismul poporului ce l-a născut. In linii şi culori el a lăsat mărturie timpurilor melodia doinei, freamătul uşor al cîmpurilor, ţăranul romîn din vremea aceea.

Pînzele lui Grigorescu au fost şi vor fi întotdeauna imagini preţioase ale vieţii poporului nostru.

MARIA RUSU

MUNTEANCA. 1896

colţul amatorului

de curiozităţi

„SFINCŞII" din munţii noştri

In vechile cetăţi greceşti şi egiptene, la intrarea sau în apropierea templelor, se înălţau statui gigantice, reprezentînd un leu sau un corb cu cap de om. Aceştia erau sfincşii despre care se crede că erau păzitori ai cultului. Cel mai mare sfincs cunoscut este cel de la Guizeh, din Egipt, în apropierea piramidei lui Keops.

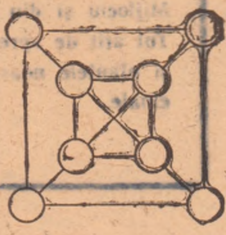
Dar şi în Munţii Carpaţi în masivele Ciucaş (defileul Bratocea) Piatra Craiului, Bucegi etc, există numeroşi „sfincşi". Aceştia sînt stînci cărora li s-a dat acest nume din cauza izbitoarei lor asemănări cu monumentele antice.

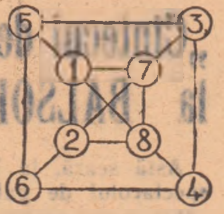
Spre deosebire însă de sfincşii egipteni şi greceşti, cei din munţii noştri nu sînt creaţi de mîna omului. Sculptorii care i-au cioplit sînt vînturile, viscolele, zăpada şi gheaţa. Timp de mii de ani, elementele naturii au dăltuit stîncile, dîndu-le forma unor chipuri omeneşti ciudate.

de jocuri

DE LA 1 LA 8

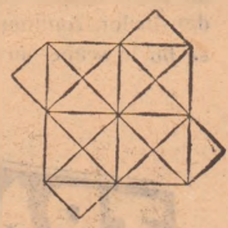
Inscrieţi în cerculeţele din colţurile pătratelor numere de la 1 la 8, astfel încît suma numerelor pe perimetrul fiecărui pătrat să fie 18, iar pe diagonalele pătratului mare, suma numerelor să fie egală tot cu 18.

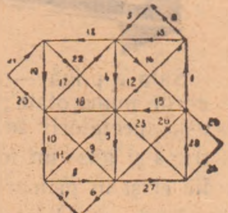

FARĂ SĂ RIDICI CREIONUL

Construiţi figura de mai jos fără să ridicaţi creionul de pe hîrtie.

N-aş vrea să vă simţiţi jigniţi de această întrebare. Să vedeţi însă ce mi s-a întîmplat. Zilele trecute, m-am cam certat cu Grăbitu un cunoscut de-al meu, în vîrstă de 12 ani. Acest Grăbitu, are un fel foarte ciudat de a citi. Mustrîndu-l, mi-a răspuns că toţi copiii fac la fel. Eu însă nu i-am putut da crezare, pentru că iată cum procedează el, cînd găseşte o carte, „Cinci săptămîni în balon", să zicem :

1. Intreabă : „E-n bătăi ?" (Dacă află că nu, strîmbă din nas).

2. Citeşte ultima pagină

3. Işi scrie numele cu litere late şi cu pete lungi pe copertă.

4. O poartă cu el, în buzunar ori în servietă, trei-patru zile, pînă o boţeşte de ajunge să semene a varză şi

5. Incepe să citească.

De-abia acum se naşte adevărata tragedie... Grăbitu se simte prea deştept ca să citească pagină cu pagină. El citeşte din cinci în cinci pagini pentru că sare peste toate descrierile de natură, ocoleşte paragrafele în care sînt înfăţişate gîndurile unui personaj, caută numai frazele care descriu cîte o bătaie. Pe acestea le reciteşte de cîte 5-6 ori, gustîndu-le cu satisfacţie.

De aceea, dacă-l rogi la urmă să-ţi povestească conţinutul cărţii, îţi răspunde cam aşa :

— Păi, e grozavă ! Să vezi. Pleacă unii cu un balon. Nu ştiu cum îi cheamă. Ajung în Africa... Trag arabii... adică nu... în sfîrşit, trag nişte negri după ei cu puşca... După aia se agaţă balonul într-un pom... Dar înainte cade unul din balon... Adică nu înainte, ci după... P-ormă, cumpără un elefant... Ba nu, asta se întîmplă în altă carte... în sfîrşit, nu mai ţin minte dar, oricum, e o carte foarte bună !

— Totuşi, după cîte văd, n-ai înţeles nimic din cartea asta ! Iar ai citit-o pe sărite... Ce obicei nesuferit !

— Păi, aşa fac foarte mulţi copii !

— Nu-i adevărat !

— Dacă nu mă crezi, întreabă-i !

...Şi iată că vă întreb: voi cum citiţi o carte ? In ce fel înţelegeţi să luaţi din ea ceea ce preferaţi ? Cum reuşiţi să pricepeţi exact ideea ei principală ? In ce fel căutaţi să-i înţelegeţi pe eroii săi ? Cum trebuie să fie, după voi, o carte bună ? Cum vă explicaţi faptul că o carte vă place, iar alta vă plictiseşte ?

AL. OVIDIU ZOTTA

JOCURI

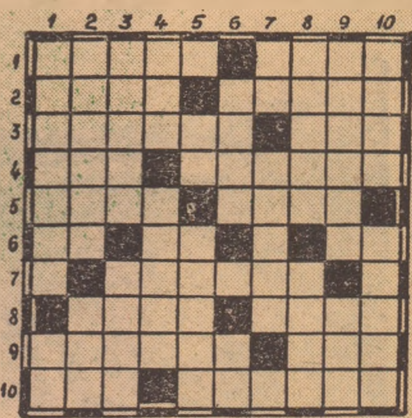
FANTEZIE

Orizontal :

1. Număr la mînă ! — Prichindei... gustoşi. 2. Floarea din... ochi — Materie plastică. 3. Oraş în Italia şi port la Adriatica — A răsărit. 4. Pronume — Din tabăra potrivnică (arh) 5. Puşti ! — La privighetoare. 6. Mititel şi ştrengărel ! — Literă armenească — Noroi ardelenesc ! 7. Covor ţărănesc cu două feţe. 8. Mod — Cu grabă de om vrednic ! 9. Sol — Coadă de... oameni ! 10. Sosesc din... struguri ! — A bea un pocal de vin cu un prieten.

Vertical :

1. Limbajul din copaci — Tudor Vladimirescu 2. Grîu măcinat mai mare — Vorbeşte greierul ! 3. Zero — Durere prelungită. 4. Sîc !... că-i anagramă ! — Michi Ana Gramă ! 5. Iată, în Transilvania ! — Concurs de cai. 6. Curent de aer ! — „Da„ în italiană. 7. Notă muzicală — Afluent al lui Obi. 8. Organ la om şi la... car ! (pl) — Domnişoară din Anglia. 9. Nu-s militari — Gura şi nasul lui Ghiţică ! 10. Hăinuţă. Pisici vărgate, din junglă !

Cuvinte rare : CH. — CHILIM

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti Piaţa „Scînteii" tel 7 60 10 ; 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".